

MIKKELIN ELÄINSUOJELUSYHD. JULKAISUJA. I.

IHMISEN SUHTAUTUMISESTA ELÄIMIIN

MIKKELIN ELÄINSUOJELUSYHDISTYKSEN VUOSI
KOKOUKSESSA MAALISKUUN 22 P.NÄ 1915 PIDETTY
ESITELMÄ

KIRJOITTANUT
AUNE MIKKULAINEN

MIKKELI 1915, MIKKELIN SANOMAIN KIRJAPAINO

HELSINGIN
YLIOPISTON
KIRJASTO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS, U.S.A.

Ihmisen suhtautumisesta eläimiin.

Mikkelin Eläinsuojelusyhdistyksen vuosikokouksessa
maaliskuun 22 päivänä 1915 pidetty esitelmä.

Kirjoittanut Aune Miikkulainen.

Suuri ja voimakas on rakkauden laki. Vasta silloin kun ihminen sitä noudattaa, vasta silloin hän täyttää Luojansa suurimman käskyn. Koko luomakunta vaatii rakkauttamme, sekä ihmiset että eläimet vieläpä kedon kukatkin. Mistä sitten opimme rakastamaan? — Luoja itse on antanut sydämeemme tunteen, joka velvoittaa meitä kohtelemaan oikeudella ja rakkaudella kaikkea, mitä hän on luonut. Hän itse on rakkaus. Hänen hellä huolenpitonsa ulottuu kaikkiin ihmisiin. Jumalallisen kaitselmuksen alaisina me ihmislapset täällä maan päällä vaellamme, ympärilläämme suuri luonto, yllämme ääretön avaruus todisteina korkean, kaikkea ylläpitävän olennon olemassaolosta.

Ihminen on luomakunnan herra ja valtiias, mutta hän ei osaa oikein valtiuttaan käyttää, vaan julmasti kohtelee hän alempia luotuja olentoja. Vaikka meille jo lapsina opetetaan Kaikkivaltiaan käskyt, emme kuitenkaan elämässämme toimi, kuten pitäisi. Kaikkialla saavat eläimet kärsiä sivistyneessä maailmassa kultturi-ihmisten parissa. Olisiko sitten ihme, jos kaikesta sivistyksestä osattomiksi jääneet luonnonkansat olisivat raakoja eläimiä kohtaan? Ja kuitenkin on heidän keskuudessaan esimerkkejä paljon suuremmasta hellyydestä kuin luulisikaan. Erikoiset eläimet ovat heillä varsinaisen suojeluksen alaisina, tosin monasti joistakin itsekkäistä syistä tai taikauskosta. Kerronkin seuraavassa aluksi muutamia piirteitä eri luonnonkansojen suhtautumisesta eläimiin sen mukaan kuin professori Westermarck tätä seikkaa selostaa.

Useilla kansoilla on sellainen luulo, että kuolleen ihmisen sielu asustaa jossakin eläimessä tai että ihminen jostakin syystä on muuttunut eläimeksi. Siksi onkin näin uskovien kansojen mielestä tarkoin varottava vahingoittamasta eläimiä ja niitä hengiltä ottamasta.

Borneolla asuvat dajakit eivät koskaan surmaa tahallaan orangutangia, koska tämä oikeastaan on ihminen, joka säästyäkseen suuresta veronmaksusta oleskelee metsässä ja on puhumatta. Perin vääränä pitävät maurit apinan tappamista. Apinat ovat heidän käsityksensä mukaan ihmisiä, joita Jumala rankaisi tuollaisella muodolla siksi, että pesivät itseään maidolla. Haikara saa myöskin elellä rauhassa sentähden, että se alkuaan on ollut tuomari, joka väärän tuomion julistamisesta on saanut kärsiä tuollaisen muodonmuutoksen. Suurena syntinä pidetään myös pääskysen,

kyyhkysen ja valkosen hämähäkin surmaamista, sillä ne ovat pyhiä eläimiä. Toisia eläimiä säästävät maurit siksi, että pahat henkiolennot, jotka näihin eläimiin ovat asettuneet, voisivat tuottaa tuhoa. Ken korpin surmaa, tulee mielipuoleksi. Pimeässä älköön kukaan lyökö kissaa tai koiraa, sillä on hyvin epäilyksen alaista, millaisia olentoja nuo oikeastaan ovat.

Yleinen on luonnonkansojen kesken se usko, että, jos joku eläin suotta otetaan hengiltä, kuollut sekä sen suku monin kerroin kostavat tuon murhan. Useat villit heimot säästävät eritoten petoeläimiä, joiden veristä kostoa ne pelkäävät. Kuolleen eläimen sielu vaeltaa ylt'ylmpäri etsien murhaajaa häntä vaivataksien. Kerrotaan, että Aasiassa asuvat korjakit, kun ovat ampuneet karhun tai suden, ottavat kuolleen eläimen nahan ja kietovat sen jonkun perheenjäsenen päälle ja tanssivat tämän ympärillä. Voidakseen sovittaa petoeläintä kohtaan tehdyn rikoksen, mumisevat he tanssiessaan, että joku venäläinen on vikapää eläimen kuolemaan. — Bering-salmen eskimometsästäjä tahtoo huolellisesti kohdella kaatamansa eläimen ruumista välttääkseen koko sukuaan uhkaavan onnettomuuden.

Muutamien eläinten kanssa koettaa villi pysytellä sovussa, tosin itsekkäistä syistä. Jotta metsästysosonni säilyisi pitävät esim. Aljaskalla asuvat metsästäjäheimot soopelin ja majavan luita huolellisesti tallella kokonaisen vuoden, ett'eivät koirat niitä saisi; ja sen jälkeen haudataan ne. Muuten uskoisi näitä eläimiä suojeleva henki, että eläintä on halpamaisesti kohdeltu, eikä enää sallisi muiden samaan sukuun kuuluvien yksilöiden joutua ihmisen uhriksi. Muutamat heimot eivät milloinkaan heitä tuleen kalan luita, koska kalo-

jen sielut silloin varottaisivat muita joutumasta ihmisen saaliiksi. Jotkut taas kohtelevat kunnioittaen eläinten luita siksi, että luulevat niiden vielä aikojen kuluessa saavan lihaa ja uudelleen muodostuvan eläimiksi.

Kotieläimille osoitetaan luonnonkansojen keskuudessa tavatonta kunnioitusta. Hyvästä kohtelusta odotetaan palkintoa ja päinvastaisesta kosta. Jos koira on purrut Bering-salmen eskimoa, ei hän saa sitä lyödä, koska haava voisi silloin vaan vaikeammin parantua. Teurastajia pidetään useissa tapauksissa epäpuhtaina, ja lienee tämä käsitys alkuaan siitä, että luullaan teurastetun eläimen hengen siirtyvän teurastajaan.

Yleensä tuntee luonnonihminen olevansa paljon lähempänä eläinmaailmaa kuin kultturi-ihminen. Eivät ainoastaan itsekkäät syyt, vaan myötätunto ja hellyys ovat luonnonkansoilla määräävinä heidän menettelysään eläimiä kohtaan.

Afrikalainen paimenheimolainen tuntee erikoista mieltymystä saadessaan hyvin kohdella karjaansa, käyttää aikaa sen hellimiseen ja koristelemiseen. Paimen tuntee jokaisen yksilön laumastaan, ja nimenannossa tarkkaa hän huolella kaikki eläimen miellyttävät erikois-ominaisuudet. Ugandan miehet Bahimakansasta kohtelevat kotieläimiä aivan kuin lapsia. He jokeltavat niille sydämellisesti sekä hyväilevät niitä, ja voipa tapahtua, että, jos joku nimikko-eläin kuolee, sen omistaja tekee itsemurhan. Ugandan kuningaskunnan satumainen perustaja Kintu vältti verenvuodatuksen näkemistä ja oli niin herkkäsydäminen, että välttämättömimmäksi ravinnoksi tarvittavat eläimet piti teurastaa määrätyn matkan päässä hänen asunnostaan.

Australian-neekerit pitävät paljon koiristaan. Suureen osanottovalitukseen ratkeaa neekerinainen, jos hänen koiraansa on vaarallinen käärme pistänyt. — Suuren lapsirakkautensa ulottavat Uuden-Seelannin maurit eläintenkin pienoiisiin. Nähdäänpä vaimon kulkiessaan selässään kantavan lasta, sylissään pientä koiraa tai porsasta.

Löytyy luonnonkansoja, jotka yleensä kohtelevat eläimiä raa'asti ja julmasti, lukuunottamatta heidän lähimmässä ympäristössään olevia lempieläimiä. Uusi-kaledonialaiset ovat ylen tylyjä eläimiä kohtaan, ja Davisonin kertomusten mukaan on tasmanialaisella suuri nautinto nähdä haavoitettu lintu tai muu metsäeläin tuskissaan. Tämän tosin voi ymmärtää. Mitenkähän riittäisikään hänen hyväntahtoisuutensa metsän eläimille, kun se on rajoitettu lähimpään piiriin ihmis-ympäristössään. Tasmanialainen ei edes osaa kuvitella, että haavoittunut eläin kärsii kipua; hän iloitsee eläimen kuolinkamppailusta siksi, että se herättää hänen uteliaisuuttaan.

Riittääkin jo ylläoleva esimerkiksi siitä, miten luonnonkansojen parissa eläinmaailmaa kohdellaan. Seuraavassa muutama sana eri uskontomuotojen käsityskannasta ihmisen suhteesta eläimiin.

Bramanismi teroittaa ystävyyttä kaikkia luotuja kohtaan. Manus-laissa on kirjoitettu: „Joka viatonta eläintä vahingoittaa, on onnensa menettänyt sekä elämässä että kuolemassa.“ — Jos joku tappaa kalan tai käärmeen, on hänen rangaistukseksi alennuttava kuulumaan alempaan kastiin. Jos joku pelastaa lehmän hengenvaarasta, saa hän vapautuksen kaikista synneistänsä. Lehmän pahoinpitely rangaistaan kuolemalla.

Buddalainen ei saa vahingoittaa pienintäkään matoa tai hyönteistä; eipä hän saa juoda vettäkään, joka mahdollisesti sisältää pieniä eläinolentoja. Tiedetään, että moni siamilainen on luopunut euroalaisen palveluksesta, voidakseen välttyä matojen ja muiden eläinten hävittämisestä. Birmassa, jossa kuitenkin kalastus on pääelinkeinona, halveksitaan kalastajaa, ja täytyy hänen kansan uskon mukaan kärsiä „ankara ja hirmuinen rangaistus, voidakseen puhdistautua synnistä, jota hän joka päivä tulee tehneeksi.“ Myös tibetiläiset kohtelevat inhimillisesti kaikkia mykkiä olentoja ja tuomitsevat ankarasti kaikkien muiden paitsi välttämättömäksi ravinnoksi tarvittavien eläinten surman. Villien eläinten ja pikkulintujen murhaajaa kohtaa uskonnollinen rangaistus.

Vielä tunnontarkempia ovat dschainalaiset. Varoakseen pienintäkään elävää olentoa hävittämästä lakaisee dschainalainen kulkiessaan tien edessään. Hunnutettuna käy hän siksi, ett'ei hän ainoatakaan elävää organismia sisäänsä hengittäisi. Jotta ei hän liioin näkemättä nielisi mitään elollista, jättää hän syönnin aamuin ja illoin. Koska liha, hedelmät ja hunaja voivat sisältää matoja, karttaa hän niitä ei ainoastaan siksi, että inhoaa syödä matoa, vaan että kunnioittaa madon elämää. Muutamissa Itä-Indian kaupungeissa, joissa asuu dschainalaisia, on erikoisia eläinsairaalaita, joissa eläimiä hoidetaan.

Zarathusthran oppi kunnioittaa eläimiä osaksi siksi, että se uskoo eläimellä olevan sielun, osaksi siksi, että se pelkää eläimen kostomahdollisuutta.

Islami pitää kaikkia eläimiä ihmisen vertaisina, Jumalan palvelijoina. Muhamettilainen laki kieltää kotieläinten liian rasituksen. Bosworth Smith sanoo,

ett'ei missään kohdella kotieläintä niin suurella sää-
lillä kuin muhamettilaisten keskuudessa. Tähän lisää
hän vielä: „Kaikkialla itämailla, missä lännen sydä-
mettömyys ei ole saanut sijaa, vallitsee todellinen
myötätuntoisuus ihmisen ja eläimen välillä; he ymmär-
tävät toinen toisiaan.“

Vanhat kreikkalaiset kohtelivat eläimiä suurella
kunnioituksella. Jo runoilijat antavat siitä esimerkin
vertaamalla ihmistä ja eläintä toisiinsa. Nuoret eläi-
met olivat jumalien suojeluksen alaisina. Kuoleman-
rangaistus voi seurata ihmistä, joka tahallaan kidutti
eläintä. Kauniisti on filosofi Porphyrios lausunut: „joka
ei hyvää kohtelua rajoita ainoastaan ihmisiin, vaan
ulottaa sen eläimiinkin, lähentelee jumaluutta; ja jos
olisi mahdollista ulottaa sitä myös kasveihin, niin to-
teutuisi tämä vielä suuremmassa määrässä.“

Cicero selittää eläinten tarpeettoman surmaamisen
rikokseksi ja Marcus Aurelius vaatii, että eläimiä on
jalomielisesti ja ystävällisesti kohdeltava, koska ihmi-
sellä on järki, jota hän voi oikein käyttää. Eläimiä
hyvin kohtelemalla ihminen itse tulee hyväksi ja voi
vähentää luomakunnassa osan kärsimyksistä.

Vanhassa testamentissa ei suinkaan puutu esimerkke-
jä siitä, miten eläimet ovat korkean kaitselmuksen
alaisia. Jos kohta ihminen saikin aseman korkeim-
pana luoduista olennoista ja koko luomakunta lasket-
tiin hänen valtansa alle, ei suuri Luoja unohtanut
metsien eläimiä eikä ilman lintuja, vaan piti huolta
alusta alkaen niiden ravinnosta ja asumaisijoista, vaa-
lien kautta aikojen pienintäkin olentoa luomakunnassa.

Onko sitten eläimillä minkäänlaista oikeutta vaatia
meiltä armonosoituksia ja hyvää kohtelua? Tuo ky-
symys on yhä uudelleen ja uudelleen herännyt hen-

kiin. Toiset ovat sen kysymyksen eteen vakavasti miettien pysähtyneet. Toiset taas ovat välinpitämättöminä päätelleet, että kun eläin on kerran järjetön olento, saa ihminen sitä mielinmäärin käyttää palvelukseensa ilman sääliä ja myötätuntoa.

Suuren vallan sai tosin ihminen, kun hänet luotiin luomakunnan kruunuksi ja herraksi. Mutta korkeaa tarkoitusta ja päämäärää varten luotuna tulee hänen seurata suuren Luojansa esimerkkiä ja kaikessa noudattaa Hänen jälkiään. Vasten parempaa tahtoaan puhuu se ihminen, joka sanoo, ett'eivät eläimet mitään ymmärrä eivätkä tunne. Eihän enää ole epäilystäkään siitä, ett'ei eläimillä olisi sielullisia ominaisuuksia. Ja jos kerran olemme selvillä siitä, että eläimellä samoin kuin ihmisellä on kyky tuntea tuskaa ja pelkoa, iloa ja surua, vieläpä kaipausta ja myötätuntoakin, emme saa jäädä välinpitämättömiksi niiden kärsimyksille, vaan poistaa niitä niin paljon kuin voimme. Siveellisenä pyrintönä tulee meidän pitää eläinten suojelemista. Olkoon tunnuslauseenamme: „Oikeutta kaikille!“

Jo filosofi Kant aikoinaan puolusti eläinsuojelusta etupäässä kasvatuserusteilla huomauttaessaan, että eläinten raaka kohtelevinen sotii sitä siveellistä velvollisuutta vastaan, mikä ihmisellä on itseään kohtaan, koska se tylsistyttää ihmisessä säälintunteen ja siten heikontaa ja kuolettaa hänessä sellaisia luonnollisia taipumuksia, jotka ovat takeena toisten onnen vaalimisesta.

Jos kaikki ne tuskat, joita eläimet saavat kärsiä, pukeutuisivat sanoiksi ja kohoaisivat ilmoille, ei kovinkaan sydän olisi heltymättä. Työhön ryhtyisi jokainen sen suureen aatteen puolesta, joka vaatii eläinten aseman parannusta.

Kaikki tietävät, että kotieläintemme asema ei ole kovinkaan kehuttava. Aamusta iltaan saa hevonen raataa ja vetää suuria kuormia. Piiskan iskulla annetaan sille lisää voimaa, ell'ei se jaksa kyllin nopsaan astella. Sitä ei säälitä, vaikka nähdään sen likomärkänä eteenpäin ponnistelevan. Ei osaa hevosraukka valittaa kovassa tuskassaan, mutta sen silmissä ilmenee tavaton avunpyyntö. Luulisipa todellakin, että ihminen, jolla on sydän paikallaan, tekisi kaikkensa jotenkin voidakseen palkita uskolliselle palvelijalleen, hevoselle sen suuren uhrautuvaisuuden. Ei ainoastaan hevonen, vaan muutkin kotieläimet ansaitsisivat paljon parempaa kohtelua kuin mitä ne saavat. Vain harvat ihmiset ymmärtävät, että eläimetkin tarvitsevat hellää kohtelua ja hyvää hoitoa. Onhan selvää, että meidän, jotka olemme niin paljon saaneet Luojaltamme, tulee antaa mitä vaan voimme puutetta kärsiville eläimille. Lukemattomia esimerkkejä voisi mainita siitä, miten me tahallisesti saatamme kärsimyksiä alemmille luoduille olennoille, sen sijaan että meidän tulisi kaikkialla osoittaa sääliä ja ymmärtämystä.

Olisi niin paljon puhuttavaa eläinsuojeluksesta yleensä, mutta tahdon tässä pysähtyä erikoisesti yhteen osaan siitä, nim. lintu-suojelukseseen. Siinä voi jokainen ajatteleva ihminen toimia ehkäistäkseen lintuvihaajien työtä. Jo yksinomaan naisten hattukoristeiden hankkimiseksi harjoitetaan tavatonta linturääkkäystä ja lintuhävitystä. Muodin orjien pitää välttämättä saada hattuihinsa sulkia ja töyhtöjä. Eikä sekään riitä, vaan kokonaisia lintuja muovailaan hattuihin, ja niin käydään upeassa asussa perin tyytyväisen näköisinä ajattelematta, miten nämä koristeet usein ovat saadut. Ottakaamme vaan esimerkiksi nuot n. k. „espriema“,

valkeat, hienot sulat. Juuri pesimisaikanaan surma-
aan haikara, jonka selästä sitten nämät halutut koris-
teet otetaan. Voipa sattua, että rahanhimoinen sulka-
metsästäjä tulee pesän luo, jossa emo poikineen juuri
oleskelee. Pakoon ei lintuäiti tahdo lähteä, ei poika-
siaan jättää. Tuossa seisoo julmuri, joka ahnaasti
kiskoo haluamiaan höyheniä, jättäen emon ja poikaset
tuskaisaan kuolemaan.

Luin kerran erään tutkijan kuvauksen Keski-Flori-
dasta. Hän kertoo eräästä seudusta, jossa ennen oli
ollut kokonaisia haikara-yhteiskuntia pesiytyneinä ma-
taliin pensasiin tai ruokojen väliin rannoilla. Myöhem-
min siellä kulkiessaan näki hän vaan pesän sirpaleita
ja mädänneitä linturuumiita. Erään paikan ohi kul-
kiessaan kuuli hän haikaranpoikasten huutoa ja suur-
ten, viheriäisten kärpästen surinaa. Lähestyessään
paikkaa näki hän suuren joukon haikaroita, jotka
makasivat maassa lahoamistilassa. Jokaisen selkä oli
nahaton ja verinen. Erään pensaan alla oli yksi kuol-
leista linnuista. Maa oli vielä kostea sen verestä, ja
mullassa näkyi kuolinkamppailussa olleen linturaukan
siipien tekemät jäljet. Sulat sen päässä olivat tus-
kasta kohonneet pystyyn, nokka oli syvälle rinta-
untuviin painettuna ja tuolla kohdalla oli vertavuo-
tava, ammottava haava, johon saaliinhimoinen ihmi-
nen oli luotinsa ampunut. Noin runneltuna oli lintu
ryöminyt pensaan alle, jossa se useita tunteja kamp-
pailtuaan kuoli veriin tahrattuna, raa'an murhaajan
uhrina. Kauhusta värisee ajatellessaan, että noin jul-
malla tavalla riistetyt sulat ovat turhamaisen ihmisen
hatunkoristeina. Jos tuollaista hävitystä yhä jatkuu,
arvellaan haikarojen pian huomattavasti vähenevän, ja
tämä on suuri vahinko monestakin syystä. Tiedetään

esim. että Länsi-Kiinassa ne suurissa parvissa ennen kuljeskelivat laajoilla riisipelloilla ja söivät viljalle vahingollisia hyönteisiä. Talonpojat rakastivat noita valkeita lintuja, joiden kohtaamista he aina pitivät onnellisena enteenä. Miltä tuntunee heistä, kun saavat kuulla, että kansat Europassa ylpeilevät töyhdöillä, jotka ovat „oikeista kiinalaisista haikaroista“. Nämät viattomat, valkeat linnut, joita Kiinan kansa on kunioittanut kautta aikojen, saavat uhrautua Lännen kuninkaalle, kaikkivaltiaalle muodille.

Miten surullinen on meidän rannoillamme pesivän haahkan kohtalo! Pesänsä se verhoo pehmeillä, joustavilla untuvilla, jotta poikasten olisi lämmin ja hyvä olla. Kauniita ovat nuot untuvat, ja saaliinhimoisena tavoittaa ihminen niitä, ryöstäen haahkan pesän sisuksen. Hyvin ne käyvät kaupaksi. Muhkeat puuhkat ja lakit laitetaan niistä muotinueille. Jos kolmasti ryöstetään untuvat pesästä, ei haahka enää palaja, vaan pakenee pois koko seudulta.

Mainittakoon vielä, että samallaisen kohtalon alaiseksi kuin haikara, joutuu myös komea kamelikurki, jota tavataan pääasiallisesti Afrikan erämaissa. Sen ruumiista kiskotaan pois sulat, ja verisenä jätetään linturaukka oman onnensa nojaan. Polttava erämaan kuumuus lisää monin kerroin kipua ammottavissa haavoissa. Voimme kuvitella, miten kauheita tuskia saa tuo linturaukka kärsiä, mutta tätä eivät suinkaan ajattele ne ihmiset, jotka koristelevat hattujaan tuon onnettoman linnun sulilla.

Kaikille on tiettyä, miten julmasti kohdellaan myös vesilintuja, kuten esim. meillä lokkeja, kun niiden ruumiista revitään valkeat siivet ja ruhjottu lintu sitte viskataan veteen tuskallisesti kuolemaan.

Tiedämme että muuttolintuparvemme suuresti ovat harventuneet palatessaan kesäisin pohjolaamme. Surman suun ohi ovat ne liidelleet, jotka luoksemme saapuvat. Kavalasti ja julmasti menettelee ihminen saadakseen ansaansa viattomia kesiemme sulostuttajia. Etelä-Europassa, pääasiallisesti Italiassa joutuu suuri määrä muuttolintujamme herkkusuiden ja muodinorjien käsiin. Verkkoihin, joita on asetettu pyydyksiksi pikkulinnuille, syöksyvät monet näistä pahaa aavistamatta, eivätkä konsanaan palaja näille maille. Jotta seuraavana syksynä saalis olisi runsaampi otetaan muutamia ansaan joutuneesta joukosta ja puhkaistaan niiltä silmät sekä viedään kylmään kellariin, jossa saavat olla koko talven ja sitä seuraavan kesän. Syksyllä tuodaan ne sitten ulos ja asetetaan häkkiin verkkojen läheisyyteen. Linturaukat, jotka pitkän ja synkän vankilassa oloaikansa jälkeen luulevat nyt kesän tulleen alkavat koko sielunsa voimalla liverrellä ilmoille kaihonsa ja samalla suuren ilonsa kesän tulosta. Tuota liverrystä kohti lentää joukko etelään saapuneita muuttolintuja joutuen verkkoon kuten onneton toverinsa. Iloiten katselee sydämetön ihminen siipirikkoja, vertavuotavia linturaukkoja, jotka ovat joutuneet hänen uhreikseen. Ei edes pikainen kuolema vapauta lintuja tuosta toivottomasta tilasta, vaan elävinä sullotaan ne säkkeihin, jotta höyhenet pysyisivät kauniina ja kiiltävinä, nahka pehmeänä ja taipuisana. Kuletettuaan vankinsa noin tukalassa tilassa riistää murhaaja himoitsemansa höyhenet ja välittämättä linturaukan kauheista tuskista, nylkee sen elävältä. Pääasialahan on, että jälleen on voitu tyydyttää muodinorjien koristeluhalua tai valmistaa pikkulinnuista maukas ateria joillekin Italian herkkusuille.

Keväisin ja syksyisin uhkaa siis aina muuttolintuja suuri vaara niiden matkatessa kesän maihin ja palatessa sieltä.

Kun sitte pieni joukkue, joka on säästynyt kuolemasta, saapuu tänne Pohjolaan, on sen ensi tehtävä pesäpaikan etsintä. Entistä pesäänsä etsii moni lintupari. Tuossa oli puun onkalossa erällä pesänsä. Nyt on puu kaadettu, sillä eihän yhden linnunpesän tähden voinut pitää lahoa puuta paikkaa rumentamassa. Näin on lintujen etsittävä uusi asuinpaikka. Tuolla oli myös räystääsalla pesä. Sen ovat talven myrskyt tuhonneet; ja uusi puuha alkaa lintusille.

Koska kerran linnut ovat lemmikkejämme ja hyviä ystäviämme, tulisi meidän auttaa niitä asuntopuuhissa valmistamalla niille sopivia pesimispönttöjä. Kun paljon lintuasuntoja olisi kotiemme läheisyydessä, havaitsisimme vaivamme palkituiksi. Suloiset liverrykset kuuluisivat lehdosta jo varhain kauniina kesäaamuna. Ahkerina pyydystävät pikkulinnut tuhansia vahingollisia hyönteisiä puutarhastamme ja pelloiltamme. Kaikki vaivannäkö koituikin siis vaan omaksi onneksemme!

Siitä, mitä edellä kerrottiin sulkakoristeiden hankimisesta naisten muotihulluuden tyydyttämiseksi, käy selville, ett'ei tässä säästetä julmimpiakaan menettelytapoja. Mutta ainakin yhtä liikuttavia räökkäystapauksia kuin sulkajahdissa, tapahtuu myös turkiksien hankinnassa. Mitä barbarimaisimman menettelyn kautta saadaan tuo hieno kiiltävä astrakaaninahka, joka sitten tyydyttää ihmisten muotimakua. Arvokkain nahka saadaan karitsalta, joka ei vielä ole saanut syntyä tähän mailmaan. Saadaksean tämän, tappaa julma ihminen emälampaan. Voidaanpa menetellä vieläkin

raaemmin, kuten esim. kirgiisien kesken usein tapahtuu. Lammak kytetään, sitten kun sen jalat on sidottu toisiinsa kiinni, paaluun ja pari miestä pieksää sitä kepeillä, kunnes eläinraukka kouristuksissaan kaatuu maahan ja poikii karitsan. Tämä nyljetään heti ja sen ruumis heitetään koirille. Tuollaisen kauhean kidutuksen alaisista eläimistä kuolee tavallisesti $\frac{1}{3}$, mutta, niin merkittävää kuin se onkin, kestää $\frac{2}{3}$ tuon tuskan tullakseen jonkun ajan kuluttua jälleen pakoitetuksi alistumaan saman kohtalon uhriksi.

Pitäisipä jokaisen ajattelevan ihmisen, jolla on sydäntä kärsiviä eläimiä, noita „mykkiä velipuoliamme“, kohtaan, luopua sekä sulkakoristeiden että upeitten turkiksien käyttämisestä.

„Eläinsuojelu on ihmissuojelusta“, sanoo Foerster. Kyllä onkin varma, että joka raa’asti käyttäytyy eläimiä kohtaan, muuttuu eläimeksi. Ihmisen sydän kovettuu ja hänen parhaat luonteenomaisuutensa kuoletuvat. Eläinten hellä kohtelu taas herättää meissä eloon sielumme arvokkaimmat tunteet: lempeyden, oikeudentunnon ja säälin, kasvattaen siten luonnettamme onnelliseen suuntaan.

